

Alte Drucke

**D. RADVLPHI || ARDENTIS PICTA=||VI, DOCTORIS
THEOLOGI || PERANTIQVI ILLVSTRISSIMI || Aquitaniæ
Ducis Gulielmi, Concionatoris disertiss. || in ...**

Radulfus <Ardens>

Antverpiae, 1571

Dominica XIX. Post Trinitat.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-154891

DOMINICA XIX. POST TRINITAT.

Renouamini spiritu mētis vestræ, & induite nouū hominē qui secundū Deū creatus est, in sanctitate, & iustitia veritatis, &c. In hac lectione fratres charissimi, nos hortatur Apostol. ad nouitatē innocētis vitæ. Et hoc modo. Primò monet nos mutari de malo in bonum: secundò ponit partes vetustatis, quas fugere debemus, & opera nouitatis, quæ facere debemus. Primò igitur monet nos mutari de malo in bonū, cū dicit. *Renouamini, &c.* Porro renouatio fit quādo vetustas exuitur, & nouitas amissa recuperatur. Nos autē fratres, fuimus noui formati in Adā; sed ipso peccāte, cum ipso incidimus in vetustatē. Sanē nouū est, purū, firmū, & forte est. Quod verò vel est corruptū, infirmū, & debile est. Est autē Adā creatus nouus: quia purus: quia firmus: quia fortis. Purus sine peccato, firmus ad resistendū vitio, fortis ad perseverandū in bono. Sed quia spōte peccauit, vetustatē incurrit, factus impurus, infirmus, & debilis. Impurus quia corrumpitur vitio: infirmus ad resistendum vitio. Quia enim cū euitare posset peccatū, noluit, inflictū est, vt cū velit, nō possit. Debilis etiā fuit ad bene agendū, p se enim bene agere nō potest, nisi gratia Dei adiutus. Dicitur igitur Adā vetus homo. Vetustas eius est illa corruptio & infirmitas, q̄ peccādo incurrit: quæ languor naturæ, siue sti nulus carnis, siue pronitas ad peccandū vocatur. Hęc est originale peccatū. Hoc etiā peccās peccatū dicitur, quia per eā velimus nolimus, peccamus. Propter hāc exclamat Apostol. infelix, inquit, ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia Dei per Iesum Christū. Christus verò ecōtrario dicitur nouus homo: quia nō ex cōcupiscentiā cōceptus est, sed ex Spiritu sancto, Et purus, firmus, & fortis creatus est, & permāsit. Et eius innocētia, & sanctitas nouitas appellatur. Oēs igitur sicut nascimur ex corrupta massa Adę, ita nascimur ex corrupto corrupti: ex vetere veteres: sed per gratiā noui hominis Christi renouamur, dū in fide & baptismo eius, originale peccatū nobis dimittitur, & innocētia nobis cōfertur: & iuxta Apostol. de die in diē magis ac magis renouamur, cū magis ac magis Christū imitando, in sanctitate proficimus. Hac nouitate Apostol. re-

Ephes. 4.

Quomodo
fit reno-
uatio.

Rom. 8.

Gal. 3.

Sensualitas.

nouatus ait, uiuo ego, iam nō ego, uiuit autē in mē Chri-
 stus. in quo autem hęc renouatio, & quomodo, & per quē
 fiat, & ex quibus cōsistat, subsequenter ostendit Apostol.
 In quo fiat ostendit cū ait. *In spiritu mētis uestræ*, id est,
 in spiritu & mente uestra: Per spiritum, inferiorem vim a-
 nimę, id est, sensualitatē: & per mentem, superiōrē intelle-
 ctū intelligens. Est autem sensualitas illa vis animæ, quæ
 per officinas corpōis, corporalia cōprehendit. Monet igitur
 nos Apostolus ut in sensualitate nostra, innouemur, ut
 sensus nostri nō exarēt ut prius ad uetera, sed potius ad
 opēra noui hominis faciēda. Ut scilicet oculus nō uideat
 tēporalia ad cōcupiscendū, sed potius ad cōtemplandū:
 & pauperes nō ad spernendū, sed potius ad cōpatiendū.
 Aures non audiant illicita, sed sacra Domini uerba. Nares
 nō oderēt meretricales odores, sed potius spiritualiū vir-
 tutū suauitatem. Gestus nō irretiat lenociniōsis saporibus,
 sed ieiunio, & omni uerbo q̄ procedit de ore Dei. Ta-
 ctus nō delectetur illicito cōtactu, sed castimonia. Intel-
 lectum quoq; præcipit innouari, ut iam nō studeat in ma-
 litiis, in dolis, in fraudibus, in malis cōsiliis, & malis arti-
 bus, sed potius in spiritualibus studiis, & in sanctis lectio-
 nibus. *In sapiētia Dei*, in cōtemplatiōe cōlestium: ut ita
 imago Dei in nobis deformata reformetur. Quomodo uē-
 rō hęc reformatio fiat, ostendit cū ait. *Et induite nouū
 hominē*, id est, nouitatem noui hominis Christi: ut scilicet
 quantum possumus, simus innocētes: sicut ipse innocēs
 est: simus sancti, sicut ipse sanctus est: simus misericordes,
 sicut ipse misericors est: & quantum ipse dederit, simus eius
 imitatores. Per quem autem fiat hęc renouatio, ostendit
 cū subdit, *qui secundū Deū creatus est*, id est, nouitas eius
 secundū Deum creata est. Ac si diceret: Hęc nouitas nō po-
 test esse in nobis ex nobis, sed ex eo qui ait, Ecce noua fa-
 cio omnia. Quam nouitatē mentis propheta petēs à Deo
 ait. Cor mūdum crea in me Deus, & spiritū rectum inno-
 ua in uisceribus meis. Sed & nos fratres mei, qui nihil ex
 nobis, nisi peccatū habemus, oremus cū gemitu, oremus
 quotidie cū lachrymis & suspiriis, oremus inquam cum
 Propheta, uetustatem peccati, aufer à me Domine, & spi-
 ritum rectum innoua in uisceribus meis. Ex quibus uerō
 hęc

Apoc. 21.

Psal. 50.

hæc renouatio consistat, ostendit cùm ait, *in sanctitate & iustitia veritatis*. In sanctitate in nos, & in iustitia in proximos: & vt tã sanctitas quàm iustitia sit veritatis: & veritate scilicet operis, & veritate finis. Sunt enim (vnde dolendum est) quidã simulatores, qui nec sancti, nec iusti sunt opere, sed simulant. Alij verò, & si opera sanctitatis vel iustitiæ habeant, tamẽ in fine degenerant, cū de eis gloriam secularẽ expectant. Sequitur pars secunda, in qua ponit Apost. partes vetustatis, quas nos fugere docet: & partes nouitatis, quas nos sequi iubet, dicens: *Propter quod abiicientes omne mēdaciū, loquimur veritatē, &c.* Tres partes vetustatis sunt: vetustas oris, vetustas cordis, vetustas operis. Tres quoq; econtrario partes nouitatis sunt: nouitas oris, nouitas cordis, et nouitas operis. Vetustatẽ igitur oris nos præcipit abicere, cū ait, *propter quod abiicientes omne mendaciū*. Est autẽ mendaciū falsa significatio vocis cum intentione fallendi. Metiri verò dicitur, quasi contra mentẽ. Iuxta illud, Labia dolosa ex corde, & corde locuti sunt, .i. ex duplicitate cordis. Sunt autẽ sex species mendaciorũ. Primum est, q̃ prodest & nemini nocet, vt quãdo aliquis mentitur, pro vita alterius cõseruanda. Secundũ est, q̃ nec prodest nec obest, vt quando iocando quis mentitur. Tertium est, q̃ alicui prodest, & alicui nocet: vt quando mentitur veditor emptori. Quartũ est, q̃ alicui nocet & nulli prodest, vt quando aliquis vult decipere inimicum suum. Quintũ est, quod fit sola libidine mentiendi, quod mitant peccatũ est. Sextum est mentiri in veritate fidei, quod est hæreticorum. Comprehenduntur autẽ sub mendacio detractio, adulatio, susurratio, inculatio: Quæ & si quandoque habeant vitæ veritatem, quia tamen malo fine dicuntur, mendacia sunt. Est autẽ omne mendacium fugiendũ. Vnde & hic ait, *proicientes omne mendaciū*. Et Propheta,

*Mendaciū
quid.
Psal. 11.
Multiplex
mendacium.*

Psal. 5.

Esa. 38.

mirabilis in veritate & iustitia: liberatur gratia eius etiam reus. Ecce fratres quomodo veritas & iustitia etiam apud infideles habentur admirabiles. Propositione vero modalis inquirētē eludere licet: vt cū quærit gladiator, vbi est ille? Respondemus. Nescio, subintelligentes, tibi. Tales enim locutiones in sacra scriptura inuenimus, vt ibi, Morieris tu & nō viues, subintelligitur enim nisi fleueris. Hæc est duplicitas quæ neminē decipit, sed potius iuuat. Ad nouitatem verō oris nos inuitat Apost. cū subdit: *Loquimini veritatē vnusquisque cū proximo suo.* .i. cū omni homine. Veritas enim est vera significatio vocis cū fine debito: & vera quidē est significatio, quando quòd corde concipitur, voce significatur, quomodocunque se habeat res. Inde est quod Paulus, quando promisit se iturum ad Corinthios, quia vt mente habebat, ita locutus est, verū dixit, quanuis non iuerit. Et e contra, si quis dicat cōtra mentē se aliquid facturum, & post illud faciat: tamen quia contra id quod sentiebat, dixit, mentitus est. Si autē & quòd sentit, dicat: sed non sine debito, id est, nō propter Deum, mendax est. Hinc est quod testis, si verum testificetur propter pecuniā, mendax est. Ecce fratres, vnde dolendū est, quā rari sunt hodie veraces: quoniam & si sunt aliqui qui dicant, quod sentiunt: tamen ferē oēs non ad Deum, sed ad temporalem finem intentionē dirigunt. Quòd verō adiunxit Apostolus, *quoniam sumus inuicem membra*, ita intelligēdum est: Omnes fideles sumus mēbra Christi: & debemus nos tanquā membra coadiuuare. Cū ergo frater fratri mentitur, quid aliud quā sinistra mentitur dexterā? Et cū sinistra dexterā mentitur, quid aliud est quā cōtra se operatur? Ita est proculdubio fratres mei, quicumq; mentitur alij, primū nocet sibiipso. Vetustatem verō mentis abiicere, & nouitatem induere nos monet, cū subdit. *Uasce mini & nolite peccare.* Quòd hīc Apost. de ira dicit, de cæteris passionibus, siue perturbationibus mentis intelligit, quæ sunt timor & tristitia, cupiditas & gaudiū, ira & odiū. Hæ verò passionēs naturales sunt, & à bonis benē vtuntur, & à malis malē. Qui enim timet offendere Deum benē timet. Et qui offenso tristatur, benē tristatur. Et e contra, qui timet ne nō possit suam malam implere voluntatem,

tem, malè timet. Et qui tristatur, quia non impleuit, malè tristatur. Similiter qui irascitur contra peccatum suum vel alienum, benè irascitur. Hortatur igitur nos Apostol. (sed præpostere) induere nouitatē mentis, cū ait, *irascimini*, subaudis contra vitia. Hortatur & nos abicere vetustatem mentis cū ait, *Nolite peccare*, subaudis per iram, vel aliam mentis motū. Vel certè (vt quidam volūt) primus motus iræ, qui in nostra potestate nō est, permittitur nobis cū dicitur: *irascimini*. Ira verò post illum motū, tanquā graue peccatum prohibetur, cū dicitur, *nolite peccare*. Sol, inquit, *nō occidat super iracundiā vestrā*. Hoc vel ad literā legitur, vt scilicet tā brevis sit ira q̄ vsq; ad occasum solis nō perduret. Vnde in vitis patrū legimus de duobus, quorum alterum sol nunquā viderat irascentē: alterum nunquam viderat comedentem. Vel sol. i. charitas Dei & proximi, nō occidat in cordibus vestris, propter nimiam iracundiā: vt scilicet ira irascamur contra vitium fratris, quod charitatem eius naturæ debitam non amittamus. Cū enim superat ira, charitatem mētis perturbat, vt iam nō possit discernere quid deceat. Vnde Poëta, Ira, inquit, brevis furor est, *Et Salomon*. Ira, inquit, viri iustitiā Dei non operatur. Liptotes est. i. operatur iniustitiam. Non enim nouit iustè iudicare, quē ira conturbat. Propterea cū Theodosius imperator ex impetu iræ, plusquam decem millia hominum occidi iussisset, reprehensus a beato Ambrosio, dedit legē vt de cætero cū Imperator vel iudex contra aliquem reū esset commotus, non statim eum iudicaret, sed per triginta dies esset reus in custodia, vt mitigatus animus iudicis, tunc melius posset iudicare. *Nolite*, inquit, *locum dare diabolo*. Qui dat locum peccato, dat locum diabolo. Sicut qui dat locū virtuti, dat locum spiritui sancto. Vetustatē operis nos præcipit Apost. abicere cū subdit. *Qui furabatur iam non furetur*. Per furtū intelligens & rapinam, & dolū & scœnus, & oēm exactionem. De quibus idem alibi, Ne quis circūueniat vel supergrediatur in negotio fratrem suū: quoniam vindex est Dominus eorum qui talia agunt: Si enim fratres mei damnatur qui nō dat propria: quid fiet de eis qui rapiunt aliena? Nouitatem verò operis nos præcipit assumere, cū subdit: *Magis autem laboret vnusquisque*

2. Thes. 4.

quisque manibus suis quod bonū est. i. honestam & utilem operationē, per q̄ accipit quodlibet genus laboris, vel artis honestae, vt agriculturā, suroriam, fabrilem, & cæteras huiusmodi artes, de quibus potest aliquis sibi & alijs honestē prouidere. Quod fratres mei, contra quosdā est, qui otiose & curiose viuentes, ad manus semper respiciūt alienas: Non attendentes se plura inde vitia incurrere, videlicet otiosam desidā, & inexcusabilem mendicitatem, turpem impudentiā, atq; debitam alienorū peccatorum supportationem. Contra quos Apost. ait, Qui nō laborat, nō manducet: & lex Imperatorum præcipit vt fortes mendicantes seruituti mancipentur. Ecōtrario fratres mei, quā honestus est modus viuēdi labore manuali, si iustē fiat & recta intentione, & cū multa bona habeat in se. Primò, quia de suo iusto labore viuit. Secundò, quia debitas oblationes de suo, Deo reddit. Tertiò, quia habet vnde possit peccata redimere. Quartò, quia iuxta q̄ dicitur, hic habet vnde tribuat necessitatem patienti. Hanc igitur fratres chari, triplicē oris, cordis & operis nouitatem habere studeamus: vt noui hominis Christi noua membra esse mereamur, ipso largiente, qui cū patre & spiritu sancto viuit & regnat Deus per omnia seculā seculorū. Amen.

DOMINICA XIX. POST TRINITAT.

Mat. 9.

Ascendens Iesus in nauticulā, transfretauit, & venit in ciuitatē suā. Iuxta literam fratres chari. ostendit Dominus in hac S. Euāgelij lectione, se & veram humanitatem, & veram diuinitatē habere. Et veram quidem humanitatem se habere demonstrat, dum more hominū nauem ascendit & transfretat, & patriam terrenam visitat. Possēt quidē omnipotens & summus Dominus, vtpote cui vniuersa famulantur elemēta, mare diuississe, vel super aquas, sicut aliquando fecit, stecis pedibus ambulasse: sed assumptæ humanitatis vera in se demonstrare voluit argumēta. Cum enim legimus Christum esuriisse, sitiisse, fatigatum fuisse, nauis vehiculō transfretasse, patriam & parentes habuisse, credimus eum verē nostram humanitatem & infirmitatem suscepisse. Cæterum quoniam tam de diuinitatē quā humanitatē eius eramus instruendi, nec super aquas vadit vt Deus, nunc naue transfretat vt homo, nunc de paucis

paucis panibus multa millia pascit vt Deus, nunc esurit & sitit vt homo, nunc alios sanat vt Deus, nunc patitur vt homo. Veram verò se habere diuinitatem hic demōstrat in quatuor: Primò in alterius fidei cognitione. Vnde & hic dicitur, *videns Iesus fidē illorū*. Possent quidem nō ex fide, sed potius ex tentatione & derisione ei paralyticū curandum offerre, sed Dominum qui scrutatur renes & corda, fallere non potuerunt. Secundò in peccatorū dimissione. vnde & dicit, *Confide fili, dimittuntur tibi peccata tua*. Vbi notandū est fratres mei, quoniā non ait Euangelista. Videns fidem paralytici, sed fidē illorum qui eū offerebant. Si ergo tantū valuit paralytico fides aliena, vt mēte & corpore sanaretur, quantum putatis valet vniciq; fides propria? Sed dices, Nunquid homini infideli Christus peccata dimisit? Nequaquā. Sed Dominus propter fidem offerentium, fidē Paralytico inspirauit: & ita credenti peccata dimisit. Tertiò se veram diuinitatē ostendit habere, in alienarū cogitationum cognitione. Vnde Scribis intra se dicentibus, hic blasphematur, dixit: vt quid cogitatis mala in cordibus vestris? Quartò in paralytici per solū imperium curatione. Sunt enim fratres mei hic quatuor: scilicet cognitio alterius fidei, peccatorū dimissio, alienarū cogitationū inspectio, solo nutu facta sanatio, propria solius Dei. Quæ tamē per ministros, quādo vult vt auctor operatur. Sed quoniā prima tria inuisibiliter, operaturus erat, ideo per quartū visibile signū ea cōfirmat. Vnde & dixit, *Vt autē sciatis quod filius Dei habet potestātē in terra dimittendi peccata*, subaudiis & cognoscēdi fides & cogitationes cordiū: Ecce vobis hoc per visibile signū demōstro. Vnde & subdit Euangelista, *Tunc ait paralytico, Surge, tolle lecturam tuā, & vade in domū tuā. Et sic exiit, et abiit in domū suā*. Iuxta tropologiam verò erudimur in hac lectione in quatuor. Primò enim in hoc q̄ Dominus nauem ascendens, transfretauit, & venit in ciuitatem suā: erudimur exēplo eius, vt nos quoq; nauiculā ascendamus, & ab huius mundi exilio ad æternā transfretemus. Nauicula quippē significat sanctam Ecclesiā, quæ quāuis in hoc seculo malignis spiritibus infestetur, quamuis tribulationum vndis cōcutiatur, quamuis nunc per prosperitatem eleuetur, nunc per aduer-

- aduersitatem penè submergatur, tamē deo regente, & spiritu sancto impellente, eos qui in ea sunt per fidei & charitatis unitatem, ad portū salutis æternæ transportat. Sed quod sine gemitu dicere non possum, plures sunt hodie, qui cū in ecclesia videantur esse numero: extra sunt, merito plures, qui nolunt ad illā patriā transfretare: sed potius in huius mundi naufragio amant manere, & nollent presentē finiri miseriam, sed semper hīc durare. Plures etiā qui (quod grauius est) ipsam ecclesiæ nauiculam, qua possent transfretare, hēresibus, cōtentionibus, insidiis, & persecutionibus persequuntur & scindunt, & quantū in ipsis est submergunt: sed ipsi vt meruere submerguntur. Nauicula verō cū fidelibus suis ad portum salutis applicatur. Transfretemus ergo fratres, spe & desiderio, & tendamus in ciuitatē nostram: nostrā utiq;, quoniā vt ait Apost. Iam non sumus hospites & aduenæ, sed sumus ciues sanctorū, & domestici Dei: hēredes quidem Dei, cohēredes autem Christi. Secundō verō, quia nō solū salutem nostram, sed etiam proximorum quærere debemus: instruimur ab eis qui Paralyticum in lecto iacentē Domino sanandū offerebant: vt nos quoq; infirmis, siue mente siue corpore, & cōpatiamur: & eos domino sanādos per orationē & desiderium offeramus, Nō simus de numero illorum, qui quasi faxei vel ferrei essent, super afflictiones & dolores proximorū, nulla cōpassione mouentur, sed potius imitemur illū, de quo loquimur Iesum Christum, qui visceribus misericordiæ semper affluit super infirmos & peccatores: sicut de eo per Prophetā dicitur, Verē lāguores nostros ipse tulit, & peccata nostra ipse portauit. Imitemur etiā imitatorē eius Paulum, qui de se dixit, factus sum infirmis, infirmus, vt eos lucrificarem. Et alibi, Quis infirmatur, & ego nō infirmor? Tertiō quoq; in hoc Dominus respexit ad fidem offerentiū Paralyticū, instruimur quod si pro nobis & aliis supplicantes a Domino exaudiri volumus, fidem perfectam. i. per charitatem operatē habere studeamus.
- Galat. 4.* Impossibile est enim orationē vel aliud aliquid, sine fide placere Deo, Vnde Iacobus, Si quis indiget sapientia, postulet à Deo qui dat omnibus affluētē, & nō impropertat. Postulet autē in fide nihil hēsitans. Nam qui hēsitat, similis est flu-

est flu-

*Ephē. 2.**Rom. 8.**Esa. 53.**1. Cor. 9.**1. Cor. 11.**Galat. 4.**Iacob. 1.*

est fluctui maris, qui à vento circumfertur. Nō æstimet autem ille homo se aliquid accepturū à Deo, si ergo, nec ille qui supplicat, nec ille pro quo supplicatur, est Deo cognitus, quomodo audiuntur? Scimus enim quia peccatores Deus nō audit: Sed si quis est verus Dei cultor, hunc exaudit Deus. Quin potius si ille qui per infidelitatē vel impietatem suā est Deo odiosus, pro reo supplicare præsumit, nō solum Deus nō placatur, sed etiā exacerbatur. Itaq; fratres mei, studeamus per veram fidē nos notos & familiares Deo facere: vt ita locū intercessionis apud eum habere mereamur. Quartò etiā in hoc quod dominus paralytico, non ob fidem suam, sed ob fidem offerentium peccata dimittit: ostendit quantum locum intercedendi habeant fideles apud ipsum, nō solum pro se, sed etiam pro aliis: & quantū ipse sit pronus ad audiendū preces eorū, Vos ergo fratres, qui verē fideles estis, qui locū familiaritatis & intercessionis apud Deū obtinetis, nolite dissimulare vel negare auxilium intercessionis vestræ, reis & peccatoribus: qui etsi vos nō petant, tamen vos pro eis petere nō contēnatis, talentū vobis cōmissum non abscondatis: sed orate pro omnibus, orate pro singulis, quoniam Deus preces fidelium suorū spernere non potest: sed ob preces nostras, nos qui in lecto torquentis conscientię infirmi iacemus, qui paralytici. i. membris dissoluti, & impotentes sumus: qui nec benè velle, nec benè loqui, nec benè operari valeamus, per misericordiam suā ad benè agendum erigat: vt grabbatum. i. carnem infirmitatis nostræ, possimus à vitio subleuare, & ad cœlestē dominum supportare: quod ipse præstare dignetur, qui cum patre & Spiritu sancto viuut & regnat Deus per omnia secula seculorum. Amen.

DOMINICA XX. POST TRINITAT.

Videte quomodo cautē ambuletis, &c. In hac lectione *Ephe. 3.* fratres charis. hortatur nos Apostolus vt cautē ambulemus viam mundanæ peregrinationis vt ita per eam ad æternam patriā peruenire mereamur. Sunt autē huius lectionis quatuor partes. Primò enim nos monet vt cautē ambulemus. Secundò, vt ab impedimentis temporalibus nos redimamus. Tertiò, vt non mundana, sed spiritali ebrietati inebriemur. Quartò vt propter Christum subie-